

едвамъ можѣхъ да извади́хъ отъ тъмницѣтъ Паскаля Тоннера. И ты не ще можешъ да видишъ тозъ вечеръ онѣзи що искаше да видишъ. — Що има да е станѣло? — попита Мацко. — Станѣло това, че полиціята хваща бача Паскаля Тоннера и щѣше да го обѣси, едвамъ, едвамъ можѣхъ да го отървѣхъ, съ една́ кни́гѣ която ми бѣше да́лъ министрътъ на полиці́ѣтъ, да имамъ право да вземамъ когото човѣка щѣ. — Е, ами сега отърва ли го? — Отървахъ го, ама ми каза, да и́дѣ на кѣщѣтъ му, защото искаше да мя проводи да тѣрси́хъ и да намѣри́хъ единчкото му най мило чедо; то горкото, види́ се, че си е взело дѣрмытъ на нѣкъ́дѣ. Видѣло като бастисали кѣщѣтъ имъ гавазитѣ, видѣло че хванали бача му и го влачатъ, и види́ се да се уплашило.

Мацко попита спокойно.

— Като на колку години бѣше туй момче? — Има на шестнадесетъ години. — Ахъ, те́жко и горко! — Какво има, Мацко? — Какво ще има; Чини ми се че азъ видѣхъ това момче убато. — Дѣ? — Тамъ отвѣ́дѣ Таксимъ́тъ. — Право казвай! — Право ти казва́мъ. . . . И кое да ти кажѣ по напѣ́дѣ, бае Гырджикъ. Отъ де́ньтъ когато мя взе отъ селото ми, главата ми сякашъ че сама отива да иско́чи отъ тѣлото ми. — Кога е тѣй, хайде да и́димъ у Тоннеровы. Скоро.

И двамата прі́ятеля. т. е. ученикъ́тъ и учитель́тъ трѣ́гна́хъ.

Мацко не знаеше дѣ́ е Паскалевата кѣща. Гырджикъ́тъ го заведе прѣ́зъ е́дны криви ули́цы. А когато доближихъ до порты́тъ каза на ученика́ си:

— Гледа́мъ го́лѣмо смущене́е и шумотеви́цѣ въ́трѣ въ́ кѣщи; вижда́шъ? порты́тъ отворени; върви по́ скоро.

— Възлѣ́зохъ горѣ́.

Паскаль Тоннера щомъ ги видѣ́ прострѣ́ рѣ́цѣ́ кѣ́мъ